

DE
VERGETEN
VALLEI

JOPPE
DE
VERGETEN
VALLEI

Deel 3

MARCEL VAN SCHAIK

JOPPE

De Vergeten Vallei

Deel 3

Auteur: Marcel van Schaik

Illustratie: Pieter de Jong

Druk: Brave New Books

ISBN:

NUR: 280

Instagram @ ikbenjoppe

Copyrights © 2019, MARCEL VAN SCHAIK

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Carin

Herberg de Oude Beuk

Sneeuwvlokjes gleden als sierlijke danseressen door de kille ochtendlucht voor ze neerstreken op de bodem van het besneeuwde bos. Het was de eerste keer in jaren dat er zoveel sneeuw was gevallen. De dieren hadden zich verscholen op warme plekken, wat het bijna beangstigend stil maakte in het bos.

Maandauw staaarde uit het raam van de Oude Beuk. Ook al was het uitzicht adembenemend, ze kon er niet van genieten. Niet zonder haar broer.

Bast was verdwenen nadat Joppe, Bess en Maandauw uit de Vergeten Vallei waren gekomen. Ze waren weer wakker geworden in het Elfde Rijk zonder herinneringen over wat er gebeurd was, en zonder Bast.

Dit was intussen maanden geleden en al die tijd had Maandauw geprobeerd om terug te keren naar de Vergeten Vallei. De vier boeken die ze nodig had om het Hart van Oberon weer te openen, waren nu in bezit van Hodor. Een Ouderling uit de Raad van Zeven. Een groep gekozen leiders uit het Nevelrijk die de wetten en regels bepaalden. Zij hadden de boeken veilig opgeborgen om verdere problemen én vermissingen te voorkomen.

Maandauw had hen niet kunnen overtuigen om het Hart van Oberon voor een tweede maal te openen. Ze wilden het risico op nog meer problemen voorkomen en weigerde haar aanvraag meerdere malen.

De Vergeten Vallei had namelijk gevaarlijke bijwerkingen. Je kon er voor eeuwig ronddolen omdat je niet meer wist wie je was, en waar je vandaan kwam. Een vreselijk lot.

Maar de gedachte dat Bast daar nu ronddwaalde, was iets wat Maandauw niet uit haar hoofd kon zetten. Ze had er alles aan gedaan maar ze had de afgelopen maanden geen andere manier gevonden om Bast te helpen, en dit frustreerde haar. Toch was ze op een of andere manier gewend geraakt aan zijn afwezigheid. Het was eigenlijk hetzelfde als het missen van haar ouders. Die waren al maanden en maanden bezig met hun onderzoek naar een geschikte boom die de Witte Eik kon vervangen, mocht deze ooit sterven. Maandauw was daar ook aan gewend geraakt, dat haar ouders er niet waren.

Haar ouders wisten nog niet eens dat Bast werd vermist. Maandauw wist niet waar ze nu waren en kon hen dus ook niet informeren. Maandauw stond er een beetje alleen voor. Daarom besloot ze om voorlopig in de Oude Beuk te gaan wonen. Het huis was te stil zonder Bast.

Ze had haar huislarf Ollie bij buurmeisje Yell gebracht. Die twee waren dol op elkaar en Ollie ging graag logeren. Zo kon Maandauw rouwen om het verlies van Bast en had Ollie er geen last van. Yell zou hem zeker verwennen met vele knuffels. Iets wat Maandauw nu niet kon opbrengen.

Beer, die tijdelijk bij Maandauw logeerde, was met haar meegegaan. Naar huis gaan was voor hem geen optie meer. Hij was vorig jaar besmet met de Zwartgriep. Een nare infectie met grote gevolgen. De Zwartgriep had een aantal ingrijpende bijwerkingen voor Beer. Dat hij het Elfde Rijk nooit meer kon verlaten door de besmetting was natuurlijk vreselijk. Maar dat hij een Vergezichterbaar was geworden, vond hij erger. Hij had heftige visioenen waar hij tot nu toe geen controle over had. Ondanks zijn 'aandoening' zoals hij het noemde, was het geen straf om in de buurt van Maandauw te zijn.

De Oude Beuk was inmiddels niet alleen voor Maandauw en Beer een toevluchtsoord geworden.

Morgenster, de dochter van Elder, vond het veel te stil in huis na haar vaders verbanning. Ze was blij dat er bekende gezichten in de Oude Beuk waren die haar konden afleiden van haar verdriet.

Eén daarvan was Tix, een Gnomenvriend van Bast. Hij had zijn intrek genomen in de kelder. Daar was het koel en donker, precies zoals hij het graag wilde.

Ook Woudlans had een kamer betrokken. Na het verlies van zijn zus Sterrewind wilde hij even weg bij zijn ouders. Sterrewind was ook besmet door Zwartgriep maar had het niet overleefd. Sindsdien zaten zijn ouders hem vreselijk op zijn nek. Hij moest zijn Druïde-studie afronden vonden ze, maar Woudlans kon het niet. Hij moest eerst zijn verlies verwerken, net als zijn ouders. Voor iedereen was het een zware tijd geweest en Woudlans twijfelde eraan of hij wel een Druïde wilde worden. Een echt talent had hij er nooit voor gehad. Dat talent had Sterrewind, maar zij was er niet meer. Woudlans wilde met rust gelaten worden en dat werkte prima in de Oude Beuk.

Er waren nog twee Elfren in de Oude Beuk komen wonen, genaamd Kei en Madelief. Vrienden van Woudlans. Ze waren er niet vaak door hun drukke werkzaamheden bij de Z.E.E.R. De Zelfstandige Elfrenwacht van het Elfde Rijk.

Kei werkte als Vluchtleider. Hij was behoorlijk gespierd en viel op tussen al de witte Elfren. Kei was veel donkerder, zijn ouders maakte deel uit van een Afrikaanse Elfrenstam. Er ging geen dag voorbij, zonder dat hij zijn gespierde armen ten toon stelde. Tot ergernis van zijn collega Madelief, die werkte als Cadet Opleider. Een lange, magere meid met kort blond haar.

Met al deze nieuwe bewoners was het druk geworden in de Oude Beuk. Maar ondanks vreselijke gebeurtenissen was het leven verder gegaan. Niemand kon vergeten dat Elder was verbannen en dat Sterrewind was gedooft na een besmetting met de Zwartgriep. En al helemaal niet dat Bast vermist werd.

Er waren ook leuke momenten. Gezellige avonden vol gelach, goede gesprekken en spelletjes. Dan vergaten ze heel even de ellende.

Ook Maandauw vergat op deze momenten heel even dat ze zorgen had en kon voor een paar minuten ontspannen. Beer was hierbij haar grootste steun en toeverlaat. Hij zorgde ervoor dat het haar aan niets ontbrak. Ook al deed hij het op de 'Beer' manier, stuntelig en soms wat grof, Maandauw waardeerde het. Toch be kroop haar het gevoel dat iedereen Bast al was vergeten en dat maakte haar woedend. Ze wist dat het niet waar was maar het had iets oneerlijks, al dat gelach en die gezelligheid. Ze moesten op zoek naar haar broer!

De Oude Beuk had een behoorlijke update gekregen nu Morgenster er woonde. Ze had een aantal kleine raampjes laten plaatsen, zodat er meer licht binnen viel. Aan de buitenkant waren de ramen niet zichtbaar. Ze hadden het uiterlijk van een knoest, alsof er een tak geamputeerd was.

De grote tafel stond nog wel in het midden van de kamer. Een krachtig verzamelpunt voor maaltijden, drinkspelletjes met Schuimwijn, een goed gesprek en als lees tafel. De vreemde voorwerpen die vroeger als stoelen dienden waren vervangen door kurken. Tix had deze weten te bemachtigen na een uit de hand gelopen feestje van de jongerenvereniging uit Bokkelswald. Ze hadden behoorlijk wat champagne, wijn en bier naar binnen gegoten en vergaten hun kurken op te ruimen. Tix had de kurken allemaal wit geverfd en ze stonden nu hip om de grote tafel. Het was net of er een modern sausje over de Oude Beuk gegoten was. Morgenster had de donkere trap licht geverfd en er lagen grote, nieuwe kleden op de grond

van dik schapenhaar. De grote boekenkasten en de kruidentafel stonden er natuurlijk nog. Morgenster had deze hard nodig voor haar taken als Druïde. De vele boeken en geschriften waren dan ook al veelvuldig gebruikt door haar. Ze was nog helemaal niet klaar om de Druïde van het hele Elfde Rijk te zijn. Ze had echter geen keus gehad na de verbanning van haar vader. Tijd om hierom te huilen had ze al helemaal niet gehad. Ze had het gigantisch druk met de vraagstukken van de Ouderlingen, de zalven en poeders die ze voor haar klanten moest maken, en de verdwijning van Bast die haar nog meer druk op de schouders gaf. Ze wilde Maandauw graag helpen, maar tot nu toe had ze helemaal niets kunnen betekenen voor haar. Het zou zo fijn zijn geweest als Sterrewind er nog was geweest. Zij wist alles en zou een hele goede Druïde zijn geworden.

Aan Woudlans had Morgenster niet veel op het moment. Hij was totaal in zichzelf gekeerd en was gestopt met de opleiding. Hij kon het niet meer opbrengen. Morgenster begreep dit heel goed. Het betekende wel dat ze alles zelf moest uitvoeren.

Terwijl ze een zalfje 'probeerde' te ontwikkelen tegen schimmeladem voelde ze haar maag knorren. Vanavond waren Beer en zijn zus Bess aan de beurt om te koken. Bess kwam bijna iedere dag langs om te kijken hoe het met iedereen ging. Ze werd gebracht door Mug, de kleine maar snelle lichtbruine eekhoorn. Ze had boodschappen bij zich in een overvolle tas die ze maar amper de trap af kreeg.

'Wat eten we vandaag?' vroeg Morgenster die beseftte dat haar eerste poging om Schimmeladem te bestrijden een grote mislukking was geworden.

‘Gebakken brandnetels met een puree van okkernoten en een sausje van bospaddenstoelen.’

‘Klinkt goed Bess, en toetje?’

‘Daar zorgt Beer voor geloof ik, toch Beer?’

‘Jazeker, Nevelvruchten met ijs’, klonk het trots uit het keukentje achter een boekenkastkast in de muur. De kast stond half open en Beer spiekte elke keer als hij wat zei even om het hoekje. Iedereen wist dat Beer maar één verslaving had opgelopen in het Elfde Rijk, en dat waren Nevelvruchten.

‘Jij met je Nevelvruchten. Eten we ook eens iets anders?’

‘Nee, als ik kook, eten we Nevelvruchten zusje, wen er maar aan.’

Niet lang daarna begon de grote invasie.

Woudlans schoof zonder een woord te zeggen aan tafel, verscholen onder een bos lang rood haar.

Kei en Madelief kwamen niet veel later binnen en ploften uitgeblust op de kurken.

Tix was de laatste die binnen kwam. Zijn huid was bruin in plaats van de groene kleur die hij in de zomer had. Hij had nu zijn speciale crème niet nodig, aangezien de zon niet op volle sterkte scheen. Hij droeg inmiddels wel kleding. Morgenster vond het ongepast dat hij alleen een stuk stof om zijn middel had gebonden. Nu hij in de Oude Beuk woonde, moest hij zich aankleden, net als de rest. Meestal bestonden zijn outfits uit een korte broek en een dichtgeknoopt vestje zonder mouwen. Tix ging snel zitten.

Tijdens iedere maaltijd werd er stilte gehouden voor iedereen die niet meer in hun midden was en werden hun

namen genoemd door de kok. Vanavond was het Bess haar beurt.

‘Elder, Sterrewind, Bast.’

Het was stiller dan stil aan tafel en alle hoofdjes keken uit respect naar beneden. Ook al was het een ongemakkelijk moment, het had ook iets heel fijns. Het was fijn om die namen weer te horen. Zo werden ze nooit vergeten.

‘Eet smakelijk,’ zei Bess stilletjes.

‘Eet smakelijk,’ klonk het in koor.

Kei zat ondertussen Tix te bestuderen. Zijn groene ogen zaten iedere centimeter van de Gnoom in zich op te nemen.

‘Zo, nou ben ik niet meer de enige met een donkere huid,’ zei Kei uit het niets.

Tix glimlachte ongemakkelijk en at stilletjes verder.

‘Ja toch. Ik zit hier iedere dag tussen al die bleke koppies. Het is fijn dat er iemand is die ... uhm, een beetje op mij lijkt.’

‘Uhm, Kei, jij lijkt niet op Tix, dat mag duidelijk zijn,’ zei Morgenster.

‘Je weet wel wat ik bedoel toch?’

‘Ja Kei, we snappen het allemaal, het komt alleen een beetje vreemd je mond uit.’

‘Oh, nou sorry. Ik zal wel over iets anders praten dan.

Heb je het nooit koud, zo in je korte broek?’ vroeg Kei.

Tix verslikte zich bijna.

‘Nee hoor, ik voel geen kou, dat doet me niks. Warmte daarentegen heb ik wel last van. Ik heb het eigenlijk altijd warm en in de zomer is dat honderd keer zo erg. Maar dank je wel voor de interesse.’

‘Geen dank man, het kwam ineens in me op, ik ken verder geen Gnomen.’

Tix glimlachte en dacht snel na over een interessante vraag die hij kon stellen. Hij was niet zo goed in sociale gesprekken maar zijn vraag was nu heel weloverwogen.

‘Ben jij nooit bang? Vluchtleider bij de Z.E.E.R. is nou niet de meest veilige baan lijkt me?’

‘Ik voel eigenlijk de angst net zoals jij de kou, ik voel geen angst. In mijn baan is dat een handige bijkomstigheid en hielp het mij ook om snel carrière te maken. Ik ben wat ouder dan de rest natuurlijk, maar was op mijn leeftijd nog lang geen Vluchtleider geweest als ik er niet volledig voor was gegaan. Angst is een keuze vind ik.’

Maandauw was duidelijk van slag geraakt en liep van tafel.

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet Maandauw. Ik bedoelde het persoonlijk, voor mezelf. Shit!’

Kei had bij Maandauw inderdaad een zere plek geraakt.

‘Angst is geen keuze,’ fluisterde ze terwijl ze de trap op liep.

‘Eikel.’

Er werd boven een deur dichtgesmeten en de rest van de maaltijd werd in stilte voortgezet.

Kei besloot verder zijn mond maar te houden. Madelief zat hem ondertussen aan te tikken onder tafel en trok gekke bekken.

‘Kappen Madelief, dit was echt niet de bedoeling.’

Na het toetje van Beer werd er gezamenlijk opgeruimd en was het tijd voor ontspanning. Meestal belandden er her en der wel personen languit op de wollige kleden of op de kurken aan tafel. Er stonden ook twee luie stoelen bij de openhaard. Ze waren gemaakt van elastiekjes die

tussen twee stukken hout waren gespannen en je kon er heerlijk op luieren. Iets wat Beer dan ook standaard iedere avond deed.

Woudlans was al naar boven gegaan en Madelief volgde niet veel later.

Kei en Tix deden een spelletje Plakluis.

Het spel was simpel. Ze hadden beiden vijf bladluizen, de één vijf witte en de ander vijf groene. Je moest deze op een stok plakken die rechtop tussen hen in stond. Bij iedere beurt moest een van hen de bladluis een flinke lik over hun buikje geven, wat Beer met ongeloof zat te bekijken, en vervolgens op de stok plakken.

De stok was aan de onderkant gemarkeerd met een witte streep. Als de bladluizen allemaal onder de aangegeven markering op de stok waren geplakt, werd er bovenop de stok geslagen. Door de trilling van de stok begonnen de luizen te wandelen. De bladluis die als eerste voorbij de groene markering bovenaan de stok was gewandeld, won. Aangezien bladluizen van nature niet zo snel waren, gilden Tix en Kei kreten van aanmoediging. De bladluizen begonnen door de klap wel te bewegen, maar liepen allemaal een andere kant op. Het geheel maakte een behoorlijk kabaal. Beer vond het een bijzonder grappig tafereel om naar te kijken. Het had ook een gezellig en ontspannen effect op de rest van de groep.

Bess zat ondertussen aan tafel te lezen en kon het niet laten om af en toe even naar de twee jongens te kijken, die als malloten rond een stok aan het springen waren.

Maandauw was niet meer naar beneden gekomen en lag languit op bed naar het plafond te staren. Ze miste haar broer, maar gek genoeg was dat niet de persoon waaraan ze nu dacht. Ze dacht aan Joppe. Hij had gewoon

school nu, maar eigenlijk wilde ze dat hij naast haar zat en haar vertelde dat het allemaal goed kwam. Maar helaas, hij was er niet, net zo min als haar broer.

Joppe had het ook moeilijk de laatste maanden, zeker nu de winter was aangebroken. Hij had terug willen gaan naar de Vergeten Vallei vóór de winter begon, maar dat was niet gelukt. Hodor wilde niet helpen met het bouwen van een Droomkamer, zoals hij beloofd had. Een Droomkamer was een tent waarin speciale kruiden werden gebrand. Door de kruiden zouden Bess, Maandauw en Joppe in slaap vallen. Tix kon dan met hun dromen meekijken en zien wat er gebeurd was in de Vergeten Vallei. Gnomen konden namelijk zien waaraan je dacht. Een handig hulpmiddel in dit geval.

Maar helaas. Hodor mocht hen niet helpen van de Raad van Zeven.

Joppe had alles geprobeerd om Hodor er van te overtuigen dat ze Bast moesten gaan zoeken. Hij had zelfs voorgesteld een tweede Hart van Oberon te openen. Hodor had hem echter snel uit de droom geholpen.

Een tweede Hart van Oberon zou er nooit meer komen!

Joppe vertrouwde Hodor niet. Zeker nadat Joppe hem van gedaante had zien veranderen afgelopen zomer. Maar Joppe kon niet met zekerheid zeggen dat het Hodor was die van gedaante veranderd was. Het kon eigenlijk iedereen zijn. Daarom had hij er met niemand over gesproken. Het enige wat hij had gedaan was heel goed opletten. De persoon die de gave had om van gedaante te veranderen had een zwarte steen om zijn of haar nek hangen.

Joppe had hem opgezocht in een boek van Bess. Het bleek een Verduisteraarssteen. Hele oude zwarte Maankracht. De Verduisteraar liep in zijn vriendengroep rond en Joppe had geen idee wie het was. Maar dat hij Hodor niet vertrouwde, dat was zeker.

Joppe was dan ook op zoek gegaan naar andere bronnen die hem wellicht konden helpen. Zelfs een bezoek aan het Nachtlucht had hem niets opgeleverd. Ze was niet eens uit de Zwarte Berk gekomen. Een zinloze actie. Joppe had ook naar Koningin Leliehart gewild maar dit werd hem afgeraden door Woudlans.

‘Dat heeft echt geen zin, Joppe.

Zij bepaalt uiteindelijk niet in haar eentje wat er wel en niet mag en kan in het Nevelrijk. De Ouderlingen adviseren haar, dus haar mening is precies hetzelfde als die van de Raad van Zeven,’ had hij gezegd.

Na weken van denken en zoeken had Joppe, bij het vallen van de eerste nachtvorst, zich overgegeven aan het feit dat ze Bast nu niet gingen vinden. Hij had Maandauw verteld dat hij nog altijd druk op zoek was naar een oplossing, maar eigenlijk was dit een leugen. Hij zat al weken thuis en kon vanuit Bokkelswald weinig betekenen voor haar of Bast.

De kerstvakantie was voorbij en Joppe moest weer naar school. Het zou de eerste confrontatie worden met Jan van Oorden, zijn rivaal. Joppe vond het vreselijk dat Jan ook een Fantast bleek te zijn, en een goeie ook nog, al zou Joppe dat nooit hardop zeggen.

Aangezien Jan een Reus kon Vernevelen, hadden de Ouderlingen hem een tijd lang in slaap gehouden in het Elfde Rijk. Tix had met behulp van een Droomkamer een poging gedaan Jan alles te vertellen over deze wereld.

Over zijn Fantastische krachten en hoe hij ze kon beheersen, allemaal terwijl hij sliep. Jan hoorde en zag alles wat Tix hem vertelde maar hij kon niet reageren.

Na een aantal weken was Jan stiekem terug naar huis gebracht door Harm en Beer. Als hij wakker werd zou hij zich alles herinneren van wat Tix hem had laten zien. Op een later moment zou duidelijk worden welk effect dit op Jan had gehad.

Zijn vader had hem maar een paar weken moeten missen en vond per toeval een treinkaartje in de broek van Jan met daarop een adres in Kloppenburg. Een stad honderden kilometers het land in. Jan was daar stiekem naar toe 'gereisd' om zijn moeder te zoeken. Valse informatie natuurlijk, maar wel iets waar zijn vader niet veel vragen over zou stellen.

Jan was blijkbaar van slag door dit alles en was niet in staat om naar school te komen. Na overleg met zijn vader én met de schooldirecteur werd besloten dat Jan een aantal maanden moest opknappen. Joppe hoorde via een brief van de directeur dat Jan er behoorlijk doorheen zat en zelfs ondersteuning kreeg van een psycholoog. De Droomkamer had blijkbaar een heftig effect gehad op hem. Jan kreeg zijn lessen online aangeboden en kon zodoende ook de toetsen maken, maar hij was niet lijfelijk aanwezig geweest op school.

Tot nu. Joppe had begrepen dat Jan er morgen weer zou zijn. Dat zou de eerste keer zijn dat ze elkaar gingen zien. Een spannend idee. Had Jan iets geleerd? Was hij nu minder boos over het feit dat hij een Fantast was? Kon hij accepteren dat Joppe net zo bijzonder was als hij? Maar misschien het aller belangrijkste van alles; kon Jan zijn mond houden over het Elfde Rijk en al zijn geheimen?

Joppe was behoorlijk opgefokt geraakt toen hij hoorde hoe het allemaal was verlopen met Jan. Voor Jan kon er wel een Droomkamer worden gemaakt, maar voor Joppe en zijn vrienden niet. Het was net of de Ouderlingen, en vooral Hodor, hen helemaal niet wilden helpen. Waarom konden ze het Hart van Oberon niet nog eens openen en met een legertje op zoek gaan naar Bast? Dat was wel het minste wat hij verdiende.

Bast was nooit iemand tot last en zette zich altijd honderd procent in, voor iedereen. Maar nu hij hulp nodig had waren er geen mogelijkheden, zo vreselijk onrechtvaardig. Het maakte Joppe verdrietig en eenzaam. Hij en Bast waren dikke maatjes en zonder hem in de buurt was het gewoon saai. Maandauw was zo verzwolgen door haar verdriet dat ze weinig oog had voor andere dingen. Ze tuurde dagen achter elkaar uit het raam of begon spontaan te huilen als je met haar in gesprek was, niet bepaald gezellig. Joppe snapte het wel. Er moest iets gebeuren. Het probleem was dat ze niets voor Bast konden betekenen zolang ze niet bij hem konden komen.

Terug in de Oude Beuk draaide Maandauw zich om en viel eindelijk in slaap. Een onrustige slaap vol met felle kleuren, oranje lichtflitsen en haar broer. Iets waar ze vaker over droomde de laatste maanden. Hij was dan altijd alleen in een wazige wereld vol vreemde kleuren en vreemde vormen. Hij zocht iets, dat kon Maandauw wel merken aan zijn gedrag, maar wat het was werd niet duidelijk in haar dromen. Wel dat Bast er vreemd uitzag. Zijn kleren waren vies, gescheurd en hij miste een mouw. Zijn gezicht zat vol schrammen en opgedroogd modder. Waar was hij toch en waarom herkende Maandauw niets

van de omgeving? Als dit de Vergeten Vallei was dan zou ze toch iets moeten herkennen? Al was het maar iets kleins, ze waren er immers zelf ook geweest. Maar helaas, niets kwam haar bekend voor. Ze volgde Bast door een onbekende wereld en rende door bossen, langs struiken, door smalle beekjes en modderige moerassen en voelde haar hartslag versnellen. Het werd haar toen pas duidelijk dat Bast niet op zoek was, maar dat hij vluchtte voor iets dat achter hém aan zat. Tijdens deze gedachte stond Bast plotseling stil en draaide zich om. Hij keek zijn zus recht in de ogen.

Het kattenvrouwtje van Bokkelswald

De zon had zich inmiddels al weken verstopt achter een dikke laag bewolking. Joppe zat door het keukenraam naar de nog altijd vallende sneeuw te kijken. Hield het dan nooit op? Hij was nooit fan geweest van sneeuw en kou, maar dit jaar was het wel heel erg. Joppe werd er nukkig van, wat een gespannen sfeer gaf tussen zijn moeder en hem. Er ging geen dag voorbij zonder een woordenwisseling of een verhitte discussie. Joppe hield van haar, met zijn hele ziel en zaligheid, maar ze haalde ook het bloed onder zijn nagels vandaan. Vooral als hij

weer eens stomme klusjes moest doen. Een paar weken geleden was het geëscaleerd.

De kerstvakantie was in volle gang en Joppe was nog nooit zó lui geweest. Zijn moeder niet. Die werkte op het moment fulltime en maakte daardoor lange dagen. Joppe daarentegen, deed helemaal niets. Hij deed geen boodschappen, hij kookte niet, deed de afwas niet, helemaal niets. Tot er op een ochtend een briefje op de keukentafel lag.

Joppe

*Wil je de vuilniszakken aan de weg zetten voor tien uur,
dan kunnen ze opgehaald worden.*

Liefs, mama

Joppe las het briefje pas toen hij om vijf voor tien uit bed was komen rollen. Hij had totaal geen behoefte om nog even snel door de sneeuw de vuilnis weg te brengen. Dat kon ook volgende week. Hij was op de bank gekropen en had de hele dag films zitten kijken. Toen zijn moeder thuiskwam en de vuilniszakken nog in de keuken had zien staan, was er iets geknapt. Ze had hem erop aangesproken en erbij gezegd dat hij een geschikte straf kon verwachten. Joppe maakte zich niet druk.

'Dat zal wel,' was zijn reactie. Niet wetende dat de straf die zijn moeder had bedacht, vreselijk zou worden.

Ze had hem de volgende ochtend om half zeven gewekt en uit bed gesleurd. Na een hoop stennis en met dikke tegenzin was Joppe in zijn kleding geschoten en zat woest in de keuken te wachten. Zonder iets te zeggen overhandigde ze hem een briefje met een lijst vol klusjes

die op en rond de boerderij op hem lagen te wachten. Rotklussen waren het.

Hij moest twee keer in de week de lege stallen schoon vegen. Niet dat ze vies werden, maar gewoon omdat zij het wilde. Hij moest de hooizolder van muizen ontdoen en iedere dag koken. Daarnaast stond hij iedere ochtend, en soms ook iedere middag, het pad voor het huis sneeuwvrij te scheppen. Een werkje wat hij haatte tot in zijn kleine teen.

Maar dat was niet alles.

Ze waren onderweg naar een geheimzinnige locatie. Zijn moeder was het dorp uit gereden en via een paar onlogische omwegen Bokkelswald weer ingereeden. Joppe had het idee dat ze hem nerveus wilde maken, en dat werkte nog ook. Hij voelde zijn darmen rommelen in zijn buik. Een bekend gevoel als hij nerveus was. Joppe probeerde te ontdekken waar ze naartoe gingen toen het kleine autootje een smalle zijstraat in reed. De kleine klinkers die als verassing onder de sneeuw vandaan kwamen gaven nog altijd niets weg over hun eindbestemming. Toen ze halt hielden bij een vervallen huis aan de rand van het dorp, wist Joppe pas waar ze waren en wie er in het oude huis woonde.

Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart, ook wel het kattenvrouwtje van Bokkelswald genoemd. Ze stond bekend als 'oude' adel maar Joppe wist niet wat dat inhield. Haar huis was groot maar stond half op instorten. Hij dacht dat haar man een baron was geweest, maar niemand wist dat zeker. De kinderen uit het dorp vermeden dit huis liever. Er liepen altijd tientallen katten rond, en de tuin was zomers gewoonweg eng met de overwoekerende planten en metershoge struiken.

Toen zijn moeder de autodeur opende, weigerde hij uit te stappen. 'Ik ga daar niet naar binnen ma, punt uit.'

Samara's zucht bevroor in de kille ochtendlucht.

'Als je niet doet wat ik vraag, heb je het hele jaar huisarrest én bosarrest. Heb je dat heel goed begrepen Joppe Abel?'

Die naam kreeg hij alleen toegeworpen als ze écht boos was. Joppe keek haar vernietigend aan, maar antwoordde niet. Ze wist dat bosarrest het ergste was wat ze hem kon geven. Hij had geen keuze, een jaar niet naar het Elfde Rijk zou hij niet aankunnen. Met tegenzin stapte hij uit en liep met zijn moeder door de witte tuin.

De voordeur was ooit groen geverfd maar nu was het vaal en op de meeste plekken was de verf verdwenen. Dat gold eigenlijk ook voor de rest van het huis. De kozijnen waren rot en het huis leek zelfs een beetje scheef te staan.

Samara belde aan.

Niet veel later klonk er gestommel vanachter de deur, gevolgd door een mopperende stem. 'Wie is daar?'

'Zuster Breeveld, ik kom de klusjesman voorstellen zoals beloofd,' gilte Samara door de deur.

Joppe keek zijn moeder wantrouwend aan.

'Klusjesman?'

Ze zei niets.

'Dat werd tijd kind,' klonk het vanachter de deur die krakend open ging. Er kwam een kleine vrouw met kort wit haar tevoorschijn. Ze hing behoorlijk voorover en keek het tweetal onderzoekend aan.

'Hij is wat klein voor een klusjesman, Breeveld.

Weet je zeker dat die knul wel weet wat werken is?'

Samara lachte.

‘Nee, dat weet hij niet. Daarom heb ik hem bij u geplaatst. U weet wel raad weet met ongemotiveerde jongentjes van twaalf jaar.’

De twee vrouwen glimlachten naar elkaar terwijl Joppe er verloren bij stond in de kou. Hij trok zijn muts nog wat verder over zijn oren terwijl er twee katten rondjes rond zijn benen liepen.

‘Wegwezen, ksst,’ siste de vrouw.

‘Ik laat jullie alleen. Ik moet naar mijn werk en ben om vier uur terug. Dag Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart.’

Samara vertrok zonder Joppe gedag te zeggen.

Hij stond ongemakkelijk tegenover de oude vrouw.

‘Kom binnen, je laat de warmte ontsnappen!’

Ik stook niet voor de burens. We moeten aan de slag, we hebben veel te doen.’

Joppe liep onzeker naar binnen en de geur van katten, sigaren en natte kranten drongen zijn neus binnen. Het was niet te harden. Overal waar Joppe keek liepen katten. De huiskamer stond vol met kattenbakken en overal lagen kranten. Opgestapelde kranten in het raamkozijn, op een ronde tafel bij het raam, op stoelen en banken, op de schoorsteenmantel en verspreid over de vloer.

De oude vrouw liep behendig om de torens van kranten heen en plofte in een oude fauteuil. Ze stak een dikke sigaar aan terwijl ze Joppe onderzoekend opnam. Door de rokerige walm die er ontstond begonnen de ogen van Joppe spontaan te tranen. Het leek alsof ze hem aan alle kanten aan het keuren was.

‘Zo jongeman, begin maar met de kattenbakken. Ze moeten allemaal verschoond worden. De spullen staan hier in de kast.’

Joppe wist niet wat hij hoorde.

Moesten al de kattenbakken schoongemaakt worden? Wat ontzettend ranzig! Hij had helemaal geen behoefte aan deze klus. Toch had hij het idee dat een discussie beginnen met deze dame, al zou eindigen voor hij was begonnen. Daarom begon hij maar met grote tegenzin aan zijn taak. De vrouw hield iedere stap die hij deed in de ruimte, goed in de gaten.

Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart bleek een ware een tiran te zijn, en snauwde vanuit haar luie stoel het ene na het andere commando.

‘Werk eens door jongen.

Doe voorzichtig met het vloerkleed.

Je maakt er een rommeltje van!

Niet die kranten verkreukelen, ik wil die nog lezen.

Ben je nou nog niet klaar?’

Na een paar uur waren de meeste kattenbakken schoon. Hij had meer dan twintig stinkende vuilniszakken aan de weg gezet en hij was moe, voelde zich vies en kon geen kat meer zien. Er liepen er zoveel dat Joppe ze echt niet had kunnen tellen.

Zijn maag knorde.

‘Heeft u iets te eten, ik heb best trek gekregen?’

Na een diepe zucht, hees Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart zichzelf met haar sigaar nog stevig op haar lip, uit de stoel en sjokte de kamer uit.

Joppe keek nog eens de overvolle woonkamer rond. Er was zoveel te zien. De wanden waren bekleed met vergeeld behang waarop grote gekleurde bloemen sierden. Op de schoorsteenmantel stonden een aantal oude zwartwit foto’s tussen de kranten. Er stond een man

op met een grote snor en een klein briljetje. Waarschijnlijk was dit haar man, de baron. Verder prijkten er nog vele prullaria op de mantel zoals een gouden doosje met een vergulde vlieg erop, een kandelaar met vijf kaarsen die hun langste tijd wel hadden gehad en een glazen weckpot. De weckpot was groot en miste zijn deksel. Toen Joppe nog eens goed keek zag hij dat er verdroogde bladeren op de bodem lagen en er een klein houten kistje in stond. Ook stond er een klein stoeltje gemaakt van ijsstokjes. Heel apart. De weckpot stond ook niet echt op de goede plek vond hij. Bij zijn moeder stonden ze in de keuken en waren ze gevuld met rijst, cornflakes en dadels, niet met bladeren en houten kistjes.

Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart kwam met een glas melk en een stuk ontbijtkoek uit de keuken.

‘Kom, weg daar, je bent veel te nieuwsgierig,’ zei ze streng.

Joppe haastte zich naar de volgepakte tafel bij het raam, maakte een stoel vrij en ging zitten.

Je kon niet echt van een lunch spreken. De melk was lauw en het stuk ontbijtkoek was kurkdroog. Aangezien er niets anders op zat, dronk hij het glas in een teug leeg en propte de ontbijtkoek moeizaam naar binnen. Na de ‘lunch’ stonden er nog meer klussen op het programma:

Stoffen, opruimen en stofzuigen.

Joppe vond het allemaal even verschrikkelijk. Hij moest om de kattenbakken en kranten heen zuigen van de vrouw des huizes. Een bijna onmogelijke taak.

Intussen zat Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart een stapel kranten door te nemen en begon vloekend aan een glaasje sherry. Niets was goed in de wereld en ze kon maar niet geloven dat er nog politieke partijen bestonden.

Die hadden nog nooit iets positiefs voor het land betekend. De rook van de dikke sigaren vulde de ruimte en vermengde zich met de geur van katten en droge sherry, die inmiddels rijkelijk vloeide. Joppes ogen prikten ervan en zijn keel deed zeer.

Na het stofzuigen was er nog een laatste klusje. Hij moest kranten in de schoorsteen proppen.

Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart was blijkbaar een beetje nerveus bij het idee dat er kraaien via de schoorsteen de huiskamer binnen kwamen vliegen. Een onlogisch idee vond Joppe, maar hij deed wat ze vroeg. Terwijl zijn hand naar een stapel kranten greep, krijste de oude vrouw ineens.

‘NIET DIE! Die moet ik nog lezen potverdikkie.’

‘Maar, maar deze zijn van februari 1988, Mevrouw, dat zijn toch hele oude kranten?’

‘Kan me niet schelen, ik moet ze nog lezen, neem die daar maar.’

Ze wees naar de grote stapels die in het raamkozijn lagen. Joppe begon de kranten in de schoorsteen te proppen. Net toen Joppe dacht had dat hij niet smeriger kon worden, werd zijn arm zwart en voelde hij het gruis uit de schoorsteen onder zijn trui kruipen. ‘Getverderrrie!’

Er klonk onverwachts een toeter buiten. Joppe keek op zijn mobiel, vier uur. Hij propte de laatste kranten zo snel mogelijk in de schoorsteen en wilde de deur uit rennen. Hij kon niet wachten om dit stinkende krot zo snel mogelijk te verlaten.

‘Jongeman, kom eens hier,’ klonk het nors.

Hij liep met tegenzin terug en verwachtte eigenlijk een preek over zijn houding, werkwijze en misschien ook wel zijn tempo.

‘Je hebt hard gewerkt knul, mijn complimenten. Hier, kan je wat leuks kopen.’ Ze duwde iets in zijn hand en stuurde hem naar buiten.

Joppe rende de gang door, struikelde over een kat of twee, greep zijn jas, muts en sjaal van de kapstok en vloog de frisse buitenlucht tegemoet. Eenmaal buiten nam hij een diepe hap lucht. Eindelijk weer verse zuurstof in zijn longen.

Tijdens de zwijgzame rit naar huis was Joppe inmiddels benieuwd wat Mevrouw van Duivenvoorden Hellevaart hem in zijn hand had geduwd. Tot zijn verbazing zaten er twee verfrommelde briefjes van vijftig euro in zijn hand.

‘Zozo, dat krijgen jongens die hard werken, respect en soms ook nog een aardige beloning.’

Joppe begreep de boodschap van zijn moeder en besloot voortaan wat harder zijn best te doen. Voor haar, maar ook voor het kattenvrouwtje van Bokkelswald, waar hij iedere week ging klussen.

De vakantie was inmiddels voorbij. Het was tijd om weer naar school te gaan. Niet iets om naar uit te kijken, maar wel beter dan je kapot vervelen en ruzie te maken met je moeder.

Joppe wist ook dat Jan van Oorden vandaag weer op school zou verschijnen.

Joppe voelde zich niet meer speciaal. Hij was natuurlijk al lang niet meer de enige Fantast in Bokkelswald. Zijn buurmeisje Bess bleek ook een Fantast te zijn. Iets waar Joppe én Bess zelf, vorige zomer achter waren gekomen. Ze vernevelde roze Nimfen alsof het niets was.

Jan daarentegen Vernevelde een gigantische Reus en leek veel sterker dan Joppe. Dat zat hem behoorlijk dwars.

Stilzwijgend pakte hij zijn spullen, gaf Jente een kus op haar snuit en liep de deur uit over het sneeuwvrije pad.

Eenmaal bij de bushalte zag hij Bess. Haar blauwe jas en muts staken mooi af tegen de witte omgeving en Joppe voelde het eerste glimlachje in tijden opkomen. Haar wilde, donkere krullen kwamen aan alle kanten onder de muts vandaan en de kou deed haar robuuste bril af en toe beslaan.

‘Goedemorgen buurman, hoe is het? Heb je er zin in?’

Joppe trok een veelzeggend gezicht.

‘Ik heb ook geen zin hoor. We weten in ieder geval dat het een interessante dag gaat worden, met de terugkeer van Jan de Verschrikkelijke.’

‘Tja, ik ben benieuwd Bess. Hopelijk heeft Tix hem leuker en vriendelijker kunnen maken de afgelopen tijd. Al vraag ik me af of Jan dat wel in zich heeft. Maar vertel eens, waarom ga jij naar De Bok, was jij niet naar de middelbare gegaan?’ vroeg Joppe.

Bess werd knalrood.

‘Ja, de lessen op Het Jagersveld Lyceum beginnen volgende week pas. Ik gebruik de bieb op De Bok om alvast in te lezen, snap je?’

‘Nee, ik snap daar niks van. Als je toch nog even vakantie hebt, dan ga je toch niet vrijwillig naar een andere school? Ongelofelijk!’

Bess lachte ongemakkelijk. Ze begreep wel dat Joppe het niet snapte. Ze verveelde zich thuis. Naast Joppe had ze geen vrienden in Bokkelswald, maar dat wilde ze liever niet hardop zeggen.

In de bus zag Joppe een bekend gezicht waar hij meteen vrolijk van werd. Achterin zat een hoogblond meisje. Haar jas, tas, sjaal, muts, handschoenen en

koptelefoon waren allemaal knalroze. Haar naam was Bianca Bellefante, maar ze wilde liever Bibi genoemd worden. Ze was vorig jaar zomer in de klas gekomen en Joppe was dol op haar. Ze was sprankelend, sociaal, eigenzinnig en erg vriendelijk. Bibi zag Joppe en Bess en gebaarde hen bij haar te komen zitten.

‘Hallo luitjes, hoe was jullie kerstvakantie? Hebben jullie ook zo genoten van de gezelligheid, het heerlijke eten en de fantastische sneeuwpret?’

Bess lachte moeizaam. Hoe moest ze reageren op zoveel uitbundige vrolijkheid?

‘Bij mij was het niet zo gezellig Bibi. Fijn om te horen dat het bij jou zo vrolijk was,’ zei Joppe oprecht.

‘Vrolijk? Welnee, ik hoopte dat jullie een leukere vakantie hadden gehad, maar ik merk het al, bij jullie was het ook niet top. Mijn moeder was de hele vakantie aan het werk en mijn vader bracht de feestdagen door in zijn wijnkelder. Mijn broertje en ik hebben een beetje voor de tv gehangen en ik moest nog zelf koken ook. Dramaama!’

‘Ik wist niet dat je een broertje had Bibi,’ zei Bess vanachter een scheikundeboek.

‘Jazeker. Hij heet Kai. Hij is acht en komt uit Afrika. Mijn ouders hebben hem geadopteerd toen hij nog een baby was. Hij is heel lief, maar soms een beetje druk.’

Terwijl de bus zijn route reed door het witte landschap deelde Joppe en Bibi haar koptelefoon. De muziek die eruit kwam kon Joppe weinig interesseren, maar het ontspande hem wel en dat was het doel.

In de verte kwam De Bok in zicht. Het gebouw was verstopt onder een dikke laag sneeuw. Je kon wel zien dat er niet veel activiteit was geweest de afgelopen weken. De Bok lag er grauw en donker bij.

'Hebben jullie zin om vanmiddag in de bieb te studeren? Ik heb wat dingen in te halen van vorig jaar,' vroeg Bibi.

'Ik vind het prima,' zei Bess, 'ik zit er toch al de hele dag.'

Joppe was al lang blij als hij een reden had om niet meteen naar huis te hoeven vanmiddag, en stemde ook toe.

De gangen van De Bok werden al snel gevuld met suffice, ongemotiveerde leerlingen in alle soorten en maten.

Joppe, Bibi en Bess stonden heel even stil en bekeken het bekende gebouw.

'Zal het ooit nog leuk worden, naar school gaan?'

'Ik geloof er niks van Bibi. Maar we kunnen altijd hopen!' zei Joppe terwijl ze door de deuren naar binnen liepen. Ze namen afscheid van Bess, die stiekem de bibliotheek in dook en gingen het lokaal van meester de Rooij binnen. Net toen de les was begonnen en hij zijn verhaal wilde doen over het mooie Zwitserland, ging de deur open.

Daar stond hij dan, Jan van Oorden.

Hij was niets veranderd zo te zien en werd warm onthaald door zijn twee beste vrienden, de broers Ewout en Bolle Gijs. Jan liep naar zijn plaats en gaf Joppe een blik die niet veel goeds beloofde. Een gedachte die in de eerste pauze meteen beantwoord werd.

Joppe zat met Bibi en Bess te eten in de aula toen Jan en zijn bullebakken hem een bezoekje kwamen brengen.

'Opzouten meiden. Dit zijn mannenzaken,' snauwde Ewout fel terwijl hij een stoel recht voor Joppe neerzette.

'Als jij denkt dat wij zomaar opstaan ...'

Maar Bibi kon haar zin niet afmaken en werd door Bolle Gijs afgevoerd naar een bankje aan de overkant van de aula.

‘Nou ja zeg, wat is dit? Laat me los Gijs. Hou op!’

Bess besloot zelf maar op te staan en ging naast een nogal opgefokte Bibi zitten en gebaarde haar tot rust. Ewout en Gijs dropen af en Joppe bleef alleen achter. Jan zat inmiddels voor hem.

Hij wilde blijkbaar iets bespreken wat zijn ‘vrienden’ niet mochten horen, anders hadden ze er wel bij gezeten, bedacht Joppe.

‘Zo, daar zitten we dan Joppe.

Jij en ik, allebei nogal fantastisch, nietwaar?’

Joppe wist niet goed of dit gesprek positief of negatief zou worden, maar die vraag werd meteen beantwoord door Jan.

‘Eerst dacht ik dat ik een nare droom had. Een nachtmerrie vol met vreemde wezens, nieuwe werelden en Joppes, veel Joppes. Maar helaas, het was de werkelijkheid. Ik begreep van mijn pa dat ik naar mijn moeder op zoek ben geweest, ik kan me daar alleen helemaal niets van herinneren. Ik heb alleen maar herinneringen over het Elfde Rijk, over Elfren, Fantasten, Loyalen, Blinkers en jou. Wat jij kan, wat ik kan en wat we zijn. Maar daar weet jij vast meer van, toch?’

Joppe keek naar de vloer en kon niet anders dan knikken.

‘Ha, ik dacht al zoiets! Weet je wat nou het leukste is Joppe? Ik kan ook Vernevelen en wat ik ervan begreep is mijn Reus nogal groot en veel sterker dan jouw mistige diertjes.’

Joppe voelde dat hij rood werd en balde zijn vuisten.

‘Rustig, rustig, geen reden voor paniek, ik praat alleen met je, meer niet. Die test komt later,’ zei Jan terwijl hij gniffelend wegliep.

Bibi kwam direct naar Joppe gelopen.

‘Wat wil die eikel van je? Echt, wat een klootzakken zijn dat zeg, ik had Gijs bijna geslagen, zo boos was ik.’

‘Hij wilde praten. Ik negeer het maar.’

Joppe wist dat het beter was als hij het vaag hield, hij wilde Bibi hier niet in betrekken. Bess kon wel raden wat er ongeveer besproken was, maar wist dat dit niet het goede moment was om er naar te vragen.

Joppe probeerde het te vergeten maar vroeg zich wel af wat Jan bedoelde met ‘die test komt later.’

Welke test bedoelde hij? Wat had hij nu weer bedacht?

De dag verliep langzaam en nadat de schoolbel was gegaan werd het tijd voor naschoolse studie in de bieb. De bibliotheek was na drie uur altijd uitgestorven. Er was echt niemand die daar zijn huiswerk maakte. Vandaag was niet anders. Alleen Bess zat te werken aan de grote witte tafel in het midden van de bieb. Eromheen stonden ijzeren kasten met daarin een grote hoeveelheid boeken. Voor zo’n klein dorp had de schoolbieb best veel boeken. Joppe was er vandaag voor de tweede keer. De bibliotheek was niet bijzonder. Het leek eigenlijk gewoon een lokaal dat vol stond met boeken. Op de vloer lag maffe vloerbedekking. Voor de rest was alles oud en afgedankt. De muren waren grauw en de plafondplaten hadden ook hun beste dagen gehad zo te zien. Het was een triest geheel en het leek in de verste verte niet op de mooie bibliotheken uit de films en series die Joppe graag keek. Daarin waren de bibliotheken altijd waanzinnige ruimtes

vol mooie houten boekenkasten, robuuste tafels en mooie glas-in-lood ramen. Hier was dat duidelijk niet het geval.

Terwijl hij zijn tas op tafel legde en er zijn EHBO-boeken uit tevoorschijn haalde moest Bess lachen.

‘Hoe lang zijn die boeken al over de inleverdatum heen?’

‘Een weekje of vijftwintig. Mijn ma kwam er mee aanzetten van de week, ik dacht, ik breng ze dan maar terug op mijn eerste schooldag.’

Toen Bibi er ook was begon het drietal in stilte te werken.

Joppe aan zijn inhaalopdracht biologie.

Bibi was bezig met een spreekbeurt voorbereiding over Nieuw-Zeeland die ze vorig jaar eigenlijk had moeten doen. Ze had de leraar overtuigd dat ze na de vakantie veel meer inspiratie had.

Bess was druk in de weer met haar scheikunde boek wat zo dik was als drie biologieboeken bij elkaar.

Bibi had in de aula de bar leeg gekocht en de tafel lag vol met blikjes chocolademelk, zakjes snoep en gevulde koeken.

Na twee uurtje behoorlijk hard te hebben doorgewerkt was het wel tijd om naar huis te gaan en ze pakten hun tas in.

Joppe liet de EHBO-boeken liggen. De bibliothecaresse zou ze vanzelf vinden. Hij had een briefje voor haar geschreven.

*Sorry dat ze zo vreselijk laat zijn teruggebracht.
Ik heb er dan ook heeeel veel van geleerd.*

Ze liepen naar de deur maar beseften al snel dat deze met geen mogelijkheid te openen was. Wat ze ook probeerden, er gebeurde helemaal niets.

‘Laat mij het nog eens proberen dan?’ Joppe duwde stevig tegen de deur maar deze bleef potdicht.

‘Doe geen moeite. De deur is vanaf de buitenkant op slot gedaan.’

O p g e s l o t e n

Vanachter een kast in de hoek van de bibliotheek stapte Jan van Oorden tevoorschijn.

‘Wat doe jij hier? En waarom weet jij dat hij van buitenaf op slot is gedaan?’

Jan liep zonder iets te zeggen langs de boekenkasten en tikte één voor één de boeken van de planken. Juist omdat hij Bibi geen antwoord gaf werd de sfeer ineens heel grimmig.

‘Geef gewoon antwoord Jan, en doe niet zo lijp.’

‘Bibi, Bibi, Bibi toch, wat doe je ineens gemeen tegen mij. Je bent normaal altijd zo’n lief meisje.’ Jans’ glimlach